

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΜΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1045)

της Βουλγαρίας Φερδινάνδου, ο οποίος δεν ήταν και τόσο αγαπητός στον Φραγκίσκο Ίωσήφ και προσπαθούσε με τη βοήθεια της «Κάτε» ν' αποκτήσει τη συμπάθεια του. Κάθε φορά λοιπόν που πήγαινε στη Βιέννη ο Φερδινάνδος, της χάριζε μαργωριτάρια και κοσμήματα μεγάλης αξίας. Μά το περίεργο είνε πως ούτε κ' η «Κάτε» συμπαθούσε το βασίλειά της Βουλγαρίας κι' έτσι όλες τὰ δώρα του έπληθαιναν χαμένα. Αυτή δε άκριβώς η διακριτικότητα της και η άρετή της, την έκανε πιο αγαπητή και πιο απαραίτητη στο γέρο αυτοκράτορα.

Όταν τὸ 1916, ο Φραγκίσκος Ίωσήφ πέθανε, συντριβείς από τὸ βάρος τῶν χρόνων και τῶν συμφορῶν, ἡ Αικατερίνη Σράτ μπήκε στο νεκρικό θάλαμο στο μπράτσο του διαδόχου αρχιδουκῶς Καρόλου, κλαίγοντας με λυγμούς τὸν αυτοκρατορικό φίλο της.

Σταίπα, από τὴν ἄλλη μέρα, κλειστική στο μεγαλοπρεπές μέγαρό της, μακριά από κάθε θόρυβο και κάθε ταραχή. Δεν θεόταν παρά μερικές παλιές φίλες της, που της κρατούσαν συντροφιά και τὴν παρηγορούσαν. «Ως τὴν μέρα δὲ τοῦ θανάτου της, ἡ περιφιλομένη αὐτὴ «αὐτοκράτειρα χωρίς στέμμα» ἀπέριπτε τις προτάσεις τὸν ἐκδοτῶν νὰ γράφει τὰ Ἀπομνημονεύματά της.

Κι' έτσι ἡ Αικατερίνη Σράτ ἐπῆρε μαζί της στὸν τάφο, τὰ μεγαλύτερα μυστικά της αυτοκρατορίας τῶν Ἀψβούργων.

Z. ΚΛΕΜΑΝ

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1028)

Μάνουελ Ρίμεντ. Μπήκαν μιά νύχτα στη σπηρή του και τὸν ρούφησαν τὸ αίμα, χωρίς κανεὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ. Καὶ τὸ πὸν περίεργο είνε ὅτι τὸ ἄλλο βράδι ἤβελαν νὰ συνεχιστὸν τὸ δειτὸ τους με τὸ αίμα κι' ἄλλο συντροφίον τὸ ἄνθρωπο Μάνουελ. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρίμεντ τὴς περιμένασαν καὶ κατορθώσαν νὰ πάρουν μαζί μὲ ἀπόχη. Σήμερὰ ἡ Βασίλη ἀπὴν θέσπισε μάλιστα κηλομένη στὸ Ἐντομολογικὸ Μουσείον, ὅπου πηγαίνουσαν ταχτικά οἱ Ἀνοδελφὸι γιὰ νὰ τὴν θαμίσουν.

Ἐπειτα και ἡ ἀφείδεις είνε ἐπικίνδυνα ἔντομα και μοροφὸν νὰ καταστρέφουσαν οὐλολήθεις καλλιερημένες ἐτάσεις. Ὑπάρχουσαν ἔπισως ἔντομα και ἄποια δταν κεντρίσουσαν ἕναν ἄνθρωπο, πεθαίνει, γιατί τὸ κεντρί τους ἔχει ἕνα τρομερὸ δηλητήριο. Μά ἴσως αἰκόμει και ἕνα παρὰ-δοξο εἶδος κολεατῆρων τὰ ὁποία είνε τόσο μεγάλα, τόσο δυνατά και τόσο τολημικά, ὥστε πολλές φορές βοτουῖσαν και σὰ νερά τὸν λυμῶν και τὸν ποταμῶν γιὰ ν' ἀράξουν ἕνα βάρκαρο ἢ ἕνα ψάρι και νὰ τὸ καταβοχθίσουσαν ...

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ μὴ λογαριάζουμε τὰ ἔντομα και νὰ τὰ φοβώμαστε μόνο, δταν πέφτουσαν κατά λεγώνεις ἐναντίον μας. Ὅπως σὰς ἀπέδειξε ὑπάρχουσαν ἔντομα, τὰ ὁποία είνε πὸν φοβερά κι' ἀπὸ αὐτὰ θηρία τὴς ζοιγίας. Γι' αὐτὸ ἄλλοστε και οἱ ἔντομολογοὶ σήμερὰ ἀγωνίζονται γιὰ ν' ἀνακαλύθουσαν τὸν τρόπο, με τὸν ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι θὰ μοροφὸν νὰ τὰ ἐξολοθρεύουσαν, δταν τοὺς ἀπειλοῦν τὰ ἐσιδοιματὰ τους και τὴ ζοή τους!

ΕΜΙΑ ΓΙΑΝΙΚΕΤΟΝ

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1037)

τρομερὸ! ... Συγχωροῦσατέ με, ἀπέτι ἀμέσως νὰ βεβαιωθῶ ἂν είνε ἀλήθεια. Ὑστερὰ θὰ ξαναρθῶ νὰ πάρω αὐτὸ τὸ πολίτευο κοσμημα και νὰ πληρώσω τὸ διελόσιο τὴς ἄξίας του. Σὰς εἰχαριστῶ, σὰς εἰχαριστῶ γιὰ τὴς πληροφορίες σας, κίριε Σεκέλ...

Κι' ὁ ἀγνωστός ἔβριγε βιαστικῶς ἀπὸ τὸ κοσμηματοπωλεῖο. Ὁ Σεκέλ τότε θυμήθηκε τοὺς δύο πελάτες του. Μάταια ἔβριγε κίριε νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ. Καὶ μαζί τους εἶχαν πάρει κι' ἄλλα τὰ σπάνια κοσμηματὰ του. Τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, ἔτρεξε στὴν ἀστυνομία, πήγε ἀκόμει και στὸ σπίτι τὴς περιφημῆς Γιαννέτας. Ἐκείνη τὸν ἱσοδέχτηκε μ' ἕνα ψυχρὸ χαμόγελο. Κάθισσε σὲ μιά πολυθρόνα ὁσο μοροφούσε πὸ ἀναπόδεκτα και τοὺς εἶπε :

—Τώρα, ἀγαπητέ κίριε, εἶμαι σίτες διαταγῆς σας.

Ὁ Σεκέλ, σφιδάλονας, τὴς δηγήθηκε τὸ πᾶθμά του.

—Δὲν ξέρω τίποτε, τοὺς ἀπάντησε ἡ ὄμορφη Ἀργεντινῆ. Ὁ σενιόρ πὸν με συνάντησε μ' εἶχε συναντήσει στὸ ὄρημο. Μοῖ πρόσφερε νὰ μ' ἀγοράσῃ ἕνα κοσμημα. Μπήκαμε στὸ μαγαζὶ σας. Μά βασθεθήκαμε, γιατί εἶχατε συζήτησι, και φόνταμε. Δὲν ξέρω και δὲν ἔχω ἰδέα πὸς σὰς ἔλεγε...

Ἡ Γιαννέτα δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Μά ὁ Σεκέλ δὲν μπόρεσε νὰ ἀποδείξῃ τὸν δικαστήριο τὴν ἐνοχή της. Ἐτσι οἱ δικασταὶ τὴν ἀβώσαν. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους δύο συννοχῶς της, τὸν βαρόνο και τὸ φίλο της, ἀκόμει ὁ Σεκέλ φάναξε νὰ τοὺς βοῦ. Ὁ λοιποδότης, καθὼς βλέπετε, στήν Ἀργεντινὰ μεταχειρίζεται πὸν πρώτοπυτες μεθόδους γιὰ νὰ ἐξαρροφῶν τὰ θήματά τους. Ὁ αρωχὸς ἔμπορος λοιπὸν τόσο τρομοκρατηθήκα ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ὥστε πήρε τὸ πρῶτο βαπτίρι γιὰ τὴ Μασσαλία, ἄρξάζομενος νὰ μὴ ξαναγυρῆσι ποτὲ πάλι σ' αὐτὴ τὴ χώρα, πὸν βασίλευε ὁ ἔρωσ κι' ἡ ἀπάτη.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΪΝ

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΙΡΗ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1016)

Τὴν ἐπομένη τὸ πρῶτ, δυνατὰ χτυπηματα στὴν πόρτα τὴς Φρανσίς, ἔβαιναν τὴ νέα νὰ σπῆσῃ ἀνάγκη ν' ἀνοίξῃ.

— Εἶχα γράμμα ἀπὸ τὴ θεία Ἐθελ! φώναξε ὁ Ρίτσαρντ.

— Ὡ, Ρίτσαρντ, εἶπε ἡ νέα με συμπόνια. Εἶνε πὸν θυμωμένη μαζί σου ;

— Θυμωμένη ; Ἄκουσε νὰ σοὺ διαβάσω τί μοὺ γράφει :

Ἐγαπητέ μου Ρίτσαρντ,

Δὲν ξέρω πὸς νὰ σοὺ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὸ θαυμάσιο δῶρο σου. Ἦμουσαν τόσο λυπημένη, γιατί ὁ Ριρή μου φώφησε δύο μέρες πρὸ τὴς ἀναχωρήσεως. Ἦταν τόσο ξαφνικός ὁ θανάτός του! Ἀσφαλῶς θὰ ἀπόρησε πὸν δὲν ἔλασες τὸν Ριρή, ὅπως εἶχαμε μείνει σύμφωνα... Ἀλήθεια, πὸς ἔτυχε νὰ πληροφορηθῆς ὅτι ὁ Ριρή μου δὲν ζῶσε πάλι ;

Ὁ θαυμάσιος γάτος πὸν μοὺ ἔστειλες εἶνε πὸν πολύ ἡμερος και τὸν ἀγάπησα ἀμέσως. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀγαπητέ μου παιδί. Κι' ἡ σκέψις σου νὰ τὸν ὀνομάσῃς Ριρή, σὰν τὸν ἄλλο γάτο μου, με συγκίνησε πὸν.

ὉΛ' αὐτὰ μοὺ φανέρωσαν τὰ εὐγενικά σου αἰσθήματα και μ' ἔκαναν ν' ἀποφασίσω νὰ σὲ κάνω γενικό κληρονόμο μου.

Μὲ ἀπειρη ἀγάπη

Ἡ θεία σου Ἐθελ»

— Αὐλοῦν, Φρανσίς, τί λὲς γι' αὐτὸ τὸ γράμμα ; Σὲ σένα χροστῶ τὸ ὅτι ἡ θεία μου με κάνει γενικό κληρονόμο της.

— Μά καλά τότε ποιά ἦταν ἡ γάτα πὸν κληρονοῖσες ;

— Ἡ δική σου, φυσικά. Ὁ Μπρούς θὰ μίρισε τὸ ψάρι, τὸ ὁποῖο ὁ Φρωφῶς εἶχε τοποθετήσι πρόχρημα μὲσὰ στὸ καλάθι, μπροστὰ στὴν πόρτα μου, και θέωρησε καλὸ νὰ τὸ ἀράξῃ... Τὸν πέτυχε φάνετος, ἐκείνη τὴ στιγμή και ἔτσι ἔβρισται πὸς τὸν πῆρα και τὸν Ριρή τὴς θείας Ἐθελ...

— Ὡ, τὸν ἄβλο κλέφτη !

— Ἐγὼ τὸν εὐγνωμόνῶ. Εἶνε χροστομένος ὁ Μπρούς σου. Καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὸν ἀγαπῶ ἔξαιρετικῶς στὸ μέλλον. Ἀπόψε, δταν θὲ βροῦμε μαζί εἰς ἀναζήτησι τὸν Ριρή.

— Ὡ ! Μά σκέπτεσαι νὰ ἐξακολούθησες νὰ ψάχνεις γιὰ τὸν ἀνύπαρκο Ριρή ;

— Φυσικά. Μιά πὸν σπηθίσουμε νὰ τὸν ἀναζητήσω μαζί ! Ἀλλὰ ἂς μίρισουμε τώρα γιὰ τὸν ἀδελφὸ τὸν Μπρούς... Αὐλοῦν, ἕναν τίποτο γάτο ὄνειρευόμουσαν νὰ ἔβριγε στὸ σπίτι μου, δταν θὰ παντρευτοῦμε... Γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς, Φρανσίς ; ρώτησε ὁ νέος τρομερὸς. Δὲν ἔβρισε τί σοὺ εἶπα ;

— Τὸ ἔβρισε, ἀγαπητέ μου, ψυθόρισε ἡ νέα. Καὶ εἶμαι σίμφωνη !

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΣΤΟΛΙΝΩΦ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1012)

κο δαχτυλίδι. Εἶδα ὅτι δὲν τὴς ἔκανε καμμιά ἐντύπωσι... Τὸ πέταξε μὲσα σ' ἕνα συρτάρι κι' οὔτε τὸ ξαναφόρεσε πάλι. Ὁρκίστηκε νὰ μὴ χαλάσω ἄλλοτε σ' ἀνοήσιες τὰ λεφτά μου.

Ἡ Νατάσα μερικές μέρες τώρα δὲν εἶνε καλά. Εἶνε μελαγχολική, τραγουδάει με μιά φωνή πὸν σοὺ ραγίζει τὴν καρδιά κι' εἶνε ἀφηρημένη. Κι' ἐκείνη δὲν ξέρει τί ἔχει. Ἀναστενάζει και τὴς ἔχει κοπή ἡ ὄρεσι. Τὸ ἔπαθε ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸν ἔβρισε στὸ σπίτι ἀπὸ τὸν κρεμανταλῶ, τὸν Ἐρήμοβιτς. Εἶνε ἕνας ὄμορφος ἀνδρας γεμίστος ὕψεια και δύναμι. Ὅταν πηγαίνομα μαζί του, ὁ κόσμος με κτυπάει με οἰκτο. Τότε καταλασβάνω τὴν ἀδυναμία μου. Λυπάμαι πὸν εἶμαι τόσο κοντός, τόσο κακοφτιαγμένος και τόσο κίτρινος. Ἀν ἦμουσαν σὰν τὸν Ἐφήμοβιτς, ἡ Νατάσα θὰ ἦταν πὸν πρῶτερη μαζί μου. Τί ἤβελαν νὰ φέρω αὐτὸ τὸν ἀνθρωπο στὸ σπίτι μας. Μά δὲν μπορούσαν νὰ τοὺς ἀρηθῶ τὴ φιλοξενία. Εἶχε ἐρθε ἀπὸ τὸ Σαρατῶφ στὸ Ἀστραχάν γιὰ νὰ με δῆ και νὰ με συμφοιλοθεῖ ὡς πρὸν γραμματιέμουσαν γιὰ τὴς ὑποθέσις του. Ἐτσι τὸν κάλεσα στὸ σπίτι μου. Ὅταν τὸν γνώρισα στὴ γυναικα μου τὴν εἶδα ὅτι τὰ ἔλασε. Θὰ ἔλεγε κανεὶς δτι πρῶτη φορὰ ἔβλεπε ἀνδρα. Τὴ σκούνησι με τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ συνεβῆθῃ. Μά ἐκείνη ἀπὸ τὸτε εἶνε χαμένη. Δὲν ἔχει ὄρεσι οὔτε νὰ ἐργασθῆ. Φοβάμαι ὅτι εἶ ἀρρωστήση. Τὸ εἶπα τοῦ Ἐφήμοβιτς, μά γέλασε πονηρά. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἀνάβαλε τὴν ἀναχωρήσι του. Πολὺ φοβόμαι ὅτι ὁ μόνος πὸν δὲν βγῆ κληρονόμος ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπέθεια, και εἶμαι ἐγὼ. Κι' ἀλήθεια, δὲν εἶχα κάνει λάθος. Σήμερὰ ἡ Νατάσα δὲν πήγε στὴ δουλειά. Πῆγε στὴ δημαρχία με τὸν Ἐρήμοβιτς και διέλυσε τὸ γάμο μας. Ἐπειτα ἀπὸς πλήρως πενήτητα ρούθλια και παντρευτικὸ τὴ γυναικα μου. Ἐφυγαν γιὰ τὸ Σαρατῶφ κι' ὄμως ξέρω ὅτι ἡ Νατάσα ἔχει ἕνα παιδί ἀπὸ μένα, πὸν θὰ πάρῃ τ' ὄνομα τοῦ Ἐφήμοβιτς. Κι' αὐτὸ με διασκεδάζει πὸν. Μὲ κάνει νὰ μὴ σκέφτομαι τὰ πενήτητα ρούθλια πὸν ἔλασα.